

405 Rozleťte se, zpěvy, vzhůru

transpozice -5

Vstup, Před evangeliem, Obětní průvod, Přijímání, Závěr

Vstup

1. Roz - leť - te se, zpě - vy, vzhů - ru, za - já - sej - te moc - ně v dál!

Vy - stří - da - la ra - dost chmu - ru, na vý - cho - dě ú - svit vzplál;

ze - mě bla - hem za - chvě - la se, z pří - ro - dy Bůh smu - tek sňal: vlast - ní mo - cí

v pl - né krá - se z hro - bu slav - ně Kris - tus vstal, a - le - lu - ja, Kris - tus vstal.

Před evangeliem

2. Láska zbožných k hrobu spěla:
Kdo jen kámen zvedne nám?
Tu však slyší od anděla:
Z mrtvých vstal, jak řekl sám!
Nechť znovu touto zvěstí
zahlaholí Boží chrám,
aby duše, plná štěstí,
povznesla se k výšinám,
aleluja, k výšinám!

Obětní průvod

3. S knězem celé lidské plémě
předstupuje před tvou tvář,
chléb a víno, dary země,
přináší ti na oltář.
Učiň naše srdce čistá,
všechno zlé v nich, Bože, zmař.
Nechť nám tato oběť chystá
na nebesích slávy zář,
aleluja, slávy zář!

Přijímání

4. Pro mé duše zmrtvýchvstání
přišla nyní hodina;
k Boží lásky uvítání
touha má se upíná.
V této chvíli se mi chystá
nejmilejší hostina:
Přiď již ke mně, lásko čistá,
veliká a jediná,
aleluja, jediná!

5. Klaním se ti, Všemohoucí,
proti tobě jsem jen prach.
Ty však chceš, bych v lásku vroucí
proměnil svůj lidský strach.
Dej, by oko víry zřelo,
co se tají v způsobách:
tvoje krev a tvoje tělo,
jež přemohlo smrti práh,
aleluja, smrti práh.

Závěr

6. Pastýři náš, Spasiteli
pobloudilých lidských stád,
aby duše život měly,
sám ses přišel v oběť dát.
I když někdy světa zmatky
poruší tvůj věčný řád,
svolej vždy své ovce zpátky,
nepřestaň nás milovat,
aleluja, milovat.

Před evangeliem

2. Lás - ka zbož-ných k hro - bu spě - la: Kdo jen ká - men zved - ne nám?

Tu však sly - ší od an - dě - la: Z mrt - vých vstal, jak ře - kl sám!

Ne - chať zno - vu tou - to zvěs - tí za - hla - ho - lí Bo - ží chrám, a - by du - še,

pl - ná štěs - tí, po - vzne - sla se k vý - ši - nám, a - le - lu - ja, k vý - ši - nám!

Obětní průvod

3. S kně-zem ce - lé lid - ské plé - mě před - stu - pu - je před tvou tvář,

chléb a ví - no, da - ry ze - mě, při - ná - ší ti na ol - tář.

U - čň na - še srd - ce čis - tá, všech - no zlé v nich,

Bo - že, zmař. Nechť nám ta - to o - běť chys - tá

na ne - be - sích slá - vy zář, a - le - lu - ja, slá - vy zář!

Přijímání

4. Pro mé du - še zmrt-vých-vstá - ní při - šla ny - ní ho - di - na;

k Bo - ží lás - ky u - ví - tá - ní tou - ha má se u - pí - ná.

V té-to chví-li se mi chys-tá nej - mi - lej - ší hos - ti - na: Přijď již ke mně,

lás - ko čis - tá, ve - li - ká a je - di - ná, a - le - lu - ja, je - di - ná!

Přijímání 2

5. Kla - ním se ti, Vše - mo - hou - cí, pro - ti to - bě jsem jen prach.

Ty však chceš, bych v lás - ku vrou - cí pro - mě - nil svůj lid - ský strach.

Dej, by o - ko ví - ry zře - lo, co se ta - jí v způ - so - bách: tvo - je krev a

tvo - je tě - lo, jež pře - moh - lo smr - ti práh, a - le - lu - ja, smr - ti práh.

Závěr

6. Pas - tý - ři náš, Spa - si - te - li po - blou - di - lých lid-ských stád,
 a - by du - še ži - vot mě - ly, sám ses při - šel v o - běť dát.
 I když něk-dy svě - ta zmat-ky po - ru - ší tvůj věč-ný řád, svo-lej vždy své
 ov - ce zpá-tky, ne - pře-staň nás mi - lo - vat, a - le - lu - ja, mi - lo - vat.